

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio Diacono. 257.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τῆς ἀρετῆς κλεῖνός ποῖος καὶ ἰδρωπὶ
φύεσθαι. σὺ δ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἀπὸν
ἐπαπέλας εἶλον.

Εὐτονίῳ Διάκονῳ. σνζ.

Τῶν πλεονεκτησῶν καὶ ἀδικῶν, οἱ μὲν
εἰδότες ὅτι ἀμαρτανύουσιν, οἱ δὲ μὴδ' ὅ-
τι ἀμαρτανύουσιν εἰδότες ἀνήκεστα. τὸ
γὰρ μὴ ἀποθεῖσθαι τῆς ἀρρώστιας, ἐν ᾗ
εἰσὶν ὅσπιασις ἀνασθησίας ὄβρι, καὶ εἰς
ἀναλγησίας παντελῆ καὶ νεκρότητα
πελευτᾶ. τῆς τῶν ποίνων καὶ μάλιστα
ἐλεῖν, τὸ γὰρ κακῶς ποιεῖν τὸ κακῶς
πάχειν ὄβρι ἐλευνότερον. τοῖς μὲν γὰρ
περὶ τῶν ἐχόντων ὁ κίνδυνος σαλεύει.
τοῖς δὲ μὴ καὶ χρημάτων ὄβρι ἢ ζημίας.
ἀλλὰ καὶ τε καὶ διττῆς οὐκ ἀσάνον-
ται νεκρώσεως. ἀτελεῖς γὰρ καὶ παρδι-
κῆς Διανοίας ἐκφέρεισι δέμας. ἐπεὶ καὶ
τὰ κομῶν νήπια, τῶν μὲν ὅπως φο-
βερῶν, ὅδενα ποιεῖται λόγον, ἀλλὰ καὶ
πρὶ πολλὰς ἐπαφίησι τὰς χεῖρας.
καὶ ὁσπια δὲ Διάκονα καὶ μορμα-
λύμα θεώμενα, δέδιδται καὶ τε μεί-
τῆς πλεονεξίας ἐραστῶν, περὶ μὲν
δέδιδται, ἢ τις οὐκ ἐστὶ φοβερός, ἀλλὰ
καὶ ἀσφαλείας ἀπάσης, καὶ μετριο-
φροσύνης ὑποθέσεις. πολλοὶ δ' ἀδι-
κοὶ περὶ πολλὰ ποιέμενοι. οὕτως πε-
ρὶς ὄβρι φοβερότερος. περὶ γὰρ τῶν
ἐχόντων, καὶ τὰ φρονήματα καὶ τὰς ἐλ-
πίδας.

Τῷ αὐτῷ. σνν.

Μάλα ἀκλειῶς οἶδα, ὅτι τὸς μὲν
τῆς ἀρετῆς καρπὸς μεγάλας εἶναι,
καὶ κινδυνεύεις νομίζεις. ἀθυμεῖς δὲ
τοῖς πολλοῖς νομίζομενος δυσχερῶν.
ἀλλ' εἰ μὴ τῆ τῶν πολλῶν ὑπο-
νοία καὶ δόξη, ἀλλ' ἀκριβεῖ λογισμῶν
ἐξετάσῃ τὸ παράγμα ὀπιτελείας, ἢ
ἀθυμία φροῦδη οἰχόμεται. μᾶλλον δὲ

non sine labore ac sudore ferri ait: tu autē,
quonam pacto haud scio, genus vitæ labo-
ris expers suscepisti.

Eutonio Diacono. 257.

Ex iis qui plus habendi cupiditate fla-
grant, atque inferendis iniuriis delectan-
tur, qui peccare se sciunt, grauitur, ægro-
tāt: qui autem ne peccatum quidem suum
agnoscūt, perditē ac deploratē. Hoc ipsum
enim non sentire morbum in quo ver-
santur, insensibilitatis incrementum est,
atque in perfectum stuporem ac mortem
desinit. Quocirca hos maxime lugere cō-
uenit. Malum enim inferre miserius est,
quàm malo affici. Nam illis de animæ sa-
lute periculum imminet: his autem detri-
mentum in pecuniis subsidit, nec ultra
progreditur. Quin alioqui etiam duplicē
mortem non sentiunt. Imperfecti enim ac
puerilis animi documentū præbent. Quā-
doquidem ij quoque qui tenera admodū
aut puerili ætate sunt, ea, quæ verē horren-
da & pertimescenda sunt, nihil curant,
imò etiam manus persæpe in ignem in-
iiciunt, inanes autem laruas ac spectra cō-
spicientes, metu percelluntur, & contrem-
mifcunt. His porro non dissimiles esse vi-
dentur homines pecuniæ ac rapacitatis
studiosi: ut qui paupertatem quidem quæ
non modò nihil habet, quod metuendum
sit, verum etiam securitatis omnis ac mo-
destiæ materia est, pertimescant: iniquas
autem diuitias plurimi ducant, quæ tamē
quouis igne magis timendæ sunt. Siquidē
dominorum fuorum, & animos, & spes
exurunt, atque in cinerem redigunt.

Eidem. 258.

Illud compertissimū & exploratissimum
habeo, te magnos quidem esse virtutis fru-
ctus, etiam si in periculo verferis, existima-
re: verum eo nomine mœrere ac discredia-
ri, quod plerisque miser esse videaris. At si
non vulgi opinioni ac suspitioni, verum
accurato rationis examini rem permiseris,
huiusmodi mœror evanesceat, imò etiam

Ec iiij